

1. **KOSIĆ** (10) *vb impf*

o jasne.

inf kosić (1). ◇ *praes 1 sg* koszę (2). ◇ *2 sg* kosisz (I). ◇ *3 sg* kosi (4). ◇ *3 pl* koszą (1). ◇ *praet 3 sg m* kosił (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Siec, ciąg kosq; falcare, falcitare Mącz, Cn; tondere Cn (10): To mowi Pan/ I pądnie trup człowieczy [...] iákoby liáno zá tyłem tego ktory kosi [quasi foenum post tergum metentis] *Leop Ier* 9/22.

kosić co (5): Gdy lię pokrzywy mnożą/ iáko ich nie kofić? *Prot C2v*; Siáno kosił S. Ekwicyufz. *SkarŻyw 212 marg*, 212; On [oracz] ląki/ ón polá kosi/ A do gumná wżytko noši *KochSob* 70; *SarnStat* 671.

W charakterystycznych połączeniach: kosić siano (2), trawę (2), ląki, pola.

Szereg: »żąc, kosić« [szyk 2 : 1] (3): Falco, Znę/ Kofzę *Mącz* 117b, 117b; Nie rad źniefz/ nie rad kosiłz: á w ćieniu rad siadałz/ A żeńcom y kofarzom z kobiałki wyiadałz *KlonWor* 45.

Przen: Zabijać [kogo] (1):

W porównaniu (1): A w ręku mární kofę ták łtráfzliwą noši/ Ze ią ony nędzniki iáko trawę kosi. *RejWiz* 82v.

Synonimy: siec, żąc.

Formacje współrdzenne: dokosić, pokosić, skosić; pokoszać.

Cf KOSZENIE, 1. [KOSZONY]